

fram. Träden, som hölja sig i ljusgrönt löf, glädja sig nu, att vinternöden lyckligt är förliden. Denna poetiska skildring af den inbrytande våren har sitt motstycke i teckningen af vindarnes uppror, hvilket om hösten gör den ingångna förlikningen om intet¹. Östanvinden säges blifva sorgsen, draga tunga suckar af harm och finna sig vanärad efter förlusten af sin gyllene krona, som ersättes af en »skytäckt hatt». Östans sorg vållar dubbel bedröfvelse hos sydostvinden, som både känner medlidande och fruktar, att samma förlust af solen skall drabba honom sjelf. Han rynkar samman ögonbrynen, blåser åt alla håll och låter saliven droppa ned af harm. Sunnan smittas af sina grannars vrede, höljer sig i sin skypels och håller inne med »sina doftande skatter», blåsande hårdt, liksom för att försvara sig mot fara. Då sydvestvinden varsnar, att vänskapen kallnar, sedan fredsfördragen brutits, gråter han af harm stora regnskurar, hoprynkas ögonen öfver skägget, stänkt med tårarnes dagg, uppblåser käftarne och sänder fram tjocka böljor, högarmade vågor, som längta att falla öfver skeppen. Hafsstormarne bjuder han frambrusa i vredesmod. Då vestanvinden märker, att han ej längre från öster får mottaga »skinande strålar med högtidliga vängåfvor», utan tvärtom »sorgbringande blåst och harmsna suckar», förstår han, att freden är bruten. Äfven han höljer sig i sorgdrägt, i en kappa af gråa skyar; han andas häftigt under harmsen klagan, han sitter med drypande näsa och dreglande läppar. Den häftige nordvesten brusar upp i vredesmod, sammanrynkas sina ögonbryn »ganska hvasst», sänder hagelstormar och dånande åskväder med rysliga blixtrar. Då nordan går miste om sunnans blida vängåfvor, tager han fram sina ymnigaste håfvor, »dunkel glans» med glänsande frost, han sätter på sitt hufvud en iskall hjälm, hvilken höjer

¹ Kristianiaupplagan s. 51 ff., Brenner s. 60 ff.